

نقشمایه سیمرغ در فرش صفویه

بررسی نقشمایه نمادین پرنده در فرش های صفویه و قاجار از نظر شکل و محتوا

طیبه صباغپور* دکتر مهناز شایسته فر**

تاریخ دریافت مقاله: ۸۹/۳/۱

تاریخ پذیرش مقاله: ۸۹/۵/۲۲

چکیده

نقوش به‌کار رفته در فرش‌های ایران، سرشار از مفاهیم و معانی نمادینی است که در بستر زمان، از اساطیر، فرهنگ‌ها، اعتقادات و اندیشه‌های ایرانیان نشأت گرفته است. از جمله نقوش نمادین و تکرار شده در فرش‌ها، نقشمایه پرنده است. پرنده چه به صورت یک نقشمایه عام و چه به شکل خاص، هم چون طاووس، سیمرغ، هدهد و طوطی در بسیاری از فرش‌های صفویه و قاجار، به عنوان دو دوره مهم و بزرگ در تاریخ این هنر، حضور یافته است. در این مقاله، مفاهیم نمادین پرنده در فرهنگ و ادبیات ایران مورد مطالعه قرار گرفته و نحوه حضور این نقشمایه در فرش‌ها بررسی شده است. در این میان، پاسخ به سئوالات زیر مدنظر بوده است:

پرنده در فرهنگ و ادبیات ایران حاوی چه مفاهیم نمادینی است؟
شکل و موقعیت نقوش پرندگان در فرش‌های صفویه و قاجار چگونه است؟
پرنده در معنای کلی آن، نمادی از رهایی و آزادی است و انعکاس آن در طرح فرش که اغلب گلزار و بوستانی زیبا را در دیده مخاطب می‌نشانند، جلوه و آیتی الهی و تمثیلی از بهشت است. با این حال، هر یک از پرندگان با توجه به پشتوانه غنی فرهنگی، دارای معانی نمادین بسیاری هستند که در این نوشتار به آن‌ها اشاره شده است. نکته مهم این است که شکل نقوش پرندگان فرش‌های قاجار نسبت به دوره صفویه، طبیعی‌تر و با جزییات بیش‌تری ترسیم شده‌اند. انجام تحقیق و ارایه مطالب به روش توصیفی بوده و روش گردآوری مطالب و تصاویر، کتابخانه‌ای و میدانی می‌باشد.

واژگان کلیدی

پرنده، نماد، فرش، صفویه، قاجار.

* کارشناس ارشد هنر اسلامی، دانشگاه تربیت مدرس، شهر تهران، استان تهران Email: tsabaghpoor@yahoo.com

** عضو هیأت علمی و دانشیار دانشگاه تربیت مدرس، شهر تهران، استان تهران Email: Shayetm@gmail.com

مقدمه

ادبیات و هنر ایران سرشار از نقش پرنده است. شاعران و نویسندگان از تمثیل پرنده، برای مقاصد عرفانی و معنوی خویش سود جسته و هنرمندان نیز تصویر آن را در اثر هنری خویش انعکاس داده‌اند. فرش یکی از این آثار هنری است که به وفور نقشمایه پرنده را در تار و پود خود نشانده است. آن چه مسلم است، این نقوش علاوه بر زیبایی شکل و صورت، معانی نمادین و عمیقی را نیز انتقال می‌دهند. چنان که در یکی از فرش‌های دوره صفویه این بیت بافته شده است: «پیر از نقش و نگار و صورت و معنیست این زیلو^۱».

برای پی بردن به مفاهیم و معانی نقشمایه پرنده، از ادبیات بهره می‌گیریم که با استفاده از کلام، بسیاری از معانی را هویدا و رمزگشایی می‌نماید. به ویژه در ادبیات عرفانی ایران هم چون اشعار عطار، مولانا و رسالات سهروردی، نکات راهگشایی را می‌توان دریافت نمود. در این نوشتار بر آنیم ابتدا مفاهیم نمادین پرنده را در فرهنگ و ادبیات ایران بازجسته و پس از آن به بررسی انعکاس این نقشمایه در فرش‌های دوره صفویه و قاجار بپردازیم.

مفاهیم نمادین پرنده (مرغ) در فرهنگ و ادبیات ایران

در ایران باستان، مرغان و پرندگان، مظهر ابر و پیک باران بوده‌اند. (پرهام، ۱۳۷۱، ۱۵۴) از مفاهیم نمادین دیگری که در تبیین این نقشمایه همواره مطرح بوده، مفهوم جان و نفس است؛ بدین معنی که نفس، خود را به صورت ذاتی بالدار می‌بیند که به سوی عالم افلاک که موطن اوست، پرواز می‌کند و این رمزی بسیار کهن است. به عنوان مثال در فدر افلاطون آمده است: «نفس را به دو اسب بالدار و ارابه‌بانی مانند می‌توان کرد... از این دو اسب، یکی نجیب و اصیل است و دیگری سرکش و بداصل. پس راندن ارابه، آدمی کار دشوار و پر رنجیست... نفس... وقتی کامل است که بال‌هایش سالم است؛ میل به فراز دارد و بر جهان حکمرانی می‌کند. اما وقتی به صورت ناقص جلوه می‌کند، بال‌هایش پژمرده می‌شود و میل به نشیب می‌کند و به زمین فرود می‌آید و در قالب تن می‌رود... بال و پر، آن قسمت از تن است که از همه اعضای دیگر به خدا نزدیک تر است؛ چه خاصیت طبیعت آن، گرایندگی به سوی آسمان‌ها و بردن تن بدان جاست و آن جا مسکن خدایانست. آن چه به خدا مربوط است، سراسر زیبایی و خردمندی و نیکی است و این‌ها نیرو و خوراک بال‌های نفس‌اند. اما وقتی بال‌ها خوراکشان زشتی و بدی و پلیدی شود، پژمرده می‌شوند و به نابودی می‌گریند». (افلاطون، ۱۳۶۲، ۱۳۸-۱۳۷)

به این ترتیب، نفس از نظر فلاسفه و حکما، بالقوه یا دیو است و یا فرشته؛ اگر فرشتگیش قوت گیرد، همانند فرشته‌ای مثالی می‌شود که نفس فرشته خصال آدمی، از وی فیضان خواهد کرد. یعنی از جبرئیل یا عقل فعال که در

رساله آواز پر جبرئیل، وی را دو پر است (ستاری، ۱۳۸۶، ۱۲۲) «یکی راست و آن نور محض است، همگی آن پر مجرد اضافت بود اوست به حق. و پرست چپ، پارهای نشان تاریکی برو هم چون کلفی بر روی ماه، همانا که به پای طاووس ماند و آن نشانه بود اوست که یک جانب به نابود دارد». (سهروردی، ۱۳۸۰، ۲۲۰) سهروردی، در رساله دیگری نیز، مرغ را به روح و جان آدمی تشبیه نموده که در انسان عارف و خداجوی، آرزوی پرواز و رهایی از قفس تن دارد؛ به طوری که این شوق و شور به هنگام مستی و سماع جلوه می‌کند: «شیخ را گفتم که رقص کردن بر چه آید؟ شیخ گفت: جان، قصد بالا کند همچو مرغی که خواهد خود را از قفس به در اندازد. قفس تن مانع آید، مرغ جان قوت کند و قفس تن را از جای برانگیزاند». (همان، ۲۶۴)

چنین تمثیلی در اشعار عارفان نیز به کرات تجلی یافته و سبب شده عنصر پرنده و مرغ، دستمایه بسیاری از شاعران برای بیان مفاهیم بلند عرفانی و حکمی گردد. هم چون منصور حلاج که در این معنا سروده است:

اگر ای طایر قدسی ز حبس تن برون آبی

ز شاخ سدره طوبی نخستین آشیان بینی

(حلاج، ۱۳۶۳، ۱۸۸)

حلاج در این بیت، با استفاده از تمثیل پرنده، به جایگاه حقیقی و شایسته روح انسان که همانا بهشت و قرب حق است، اشاره نموده و در حقیقت، مقام خلیفه‌الهی انسان را یادآور می‌شود. مصداق بارز دیگر در این زمینه، بیت مشهور و فوق‌العاده زیبای حافظ است که می‌شکلاید:

مرغ باغ ملکوتم نیم از عالم خاک

دو سه روزی قفسی ساخته‌اند از بدنم

از آن جا که مرغ در فرهنگ اسلامی و اعتقادات ایرانیان، به نوعی، همواره تسبیح‌گوی پروردگار می‌باشد؛ لذا از جایگاه معنوی خاصی برخوردار بوده و موجب شده تعبیراتی چون: مرغ آمین و مرغ شباویز (مرغ حق، مرغ شباهنگ) در شعر و ادبیات راه یابد. «مرغ آمین، فرشته‌ای است که در هوا پرواز می‌کند و همیشه آمین می‌گوید و هر دعایی که به آمینش برسد، مستجاب می‌شود... مرغ شباویز نیز همه شب خود را از پای، به شاخ درخت می‌آویزد و حق می‌گوید تا زمانی که قطره‌ای خون از گلوی او بچکد». (یاحقی، ۱۳۸۶، ۷۵۷-۷۵۶)

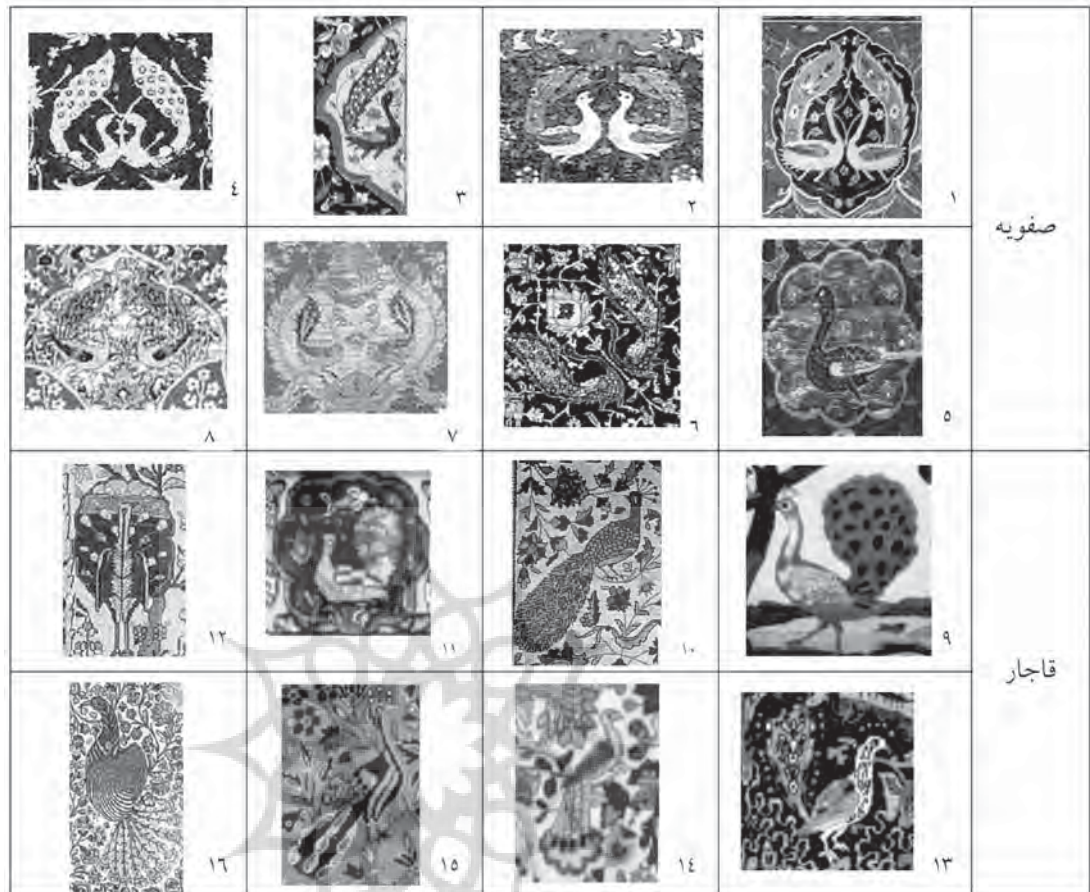
تا کنون به مفاهیم کلی و عام در ارتباط با پرنده و مرغ در فرهنگ و ادبیات ایران پرداختیم. در ادامه به انواع خاصی از پرندگان که در فرش‌های صفویه و قاجار حضور یافته‌اند، اشاره نموده و معانی نمادین مربوط به آن‌ها را بیان می‌نماییم. این پرندگان عبارتند از: طاووس، سیمرغ، هدهد و طوطی^۲.

طاووس

طاووس در ایران باستان، به عنوان مرغ ناهید (آناهیته،

۱- عنوان زیلو در این مصراع، مترادف فرش به‌کار رفته و با «زیلو» به عنوان یکی از انواع فرش که از شیوه بافت خاصی برخوردار است، ارتباطی ندارد. فرش‌هایی که مصراع مذکور در آن بافته شده، قالیچه نفیسی است که در موزه فرش ایران نگه داری می‌شود.

۱- پرندگان دیگری چون مرغابی، درنا و لک‌لک نیز گاه در قالی‌ها تصویر شده‌اند که به دو دلیل در این نوشتار به آن‌ها پرداخته نمی‌شود؛ یکی از آن جهت که این پرندگان حضور مکرر و پررنگی در قالی‌ها نداشته‌اند و دیگر این که، در فرهنگ و اساطیر ایران از جایگاه مهمی برخوردار نبوده‌اند و نمی‌توان به عنوان نماد از آن‌ها یاد نمود.

این که رابط بین آدم و حوا و شیطان بوده است؛ همراه آن‌ها از بهشت رانده می‌شود (خزائی، ۱۳۸۶، ۸) بر همین اساس، بسیاری از شاعران نیز از طاووس باغ بهشت سخن رانده‌اند که بارزترین آن‌ها عطار نیشابوری است. عطار در منطق الطیر، طاووس را مظهر خداپرستانی معرفی می‌کند که بهشت منتهای آرزوی ایشان است و عملاً هم بهشت حجاب ایشان از رویت حق تعالی می‌شود (عطار نیشابوری، ۱۳۸۷، ۱۷۴) به این ترتیب از زبان طاووس می‌شنویم که:

کی بود سیمرغ را پروای من

بس بود فردوس عالی جای من

(عطار نیشابوری، ۱۳۶۳، ۵۳)

حافظ شیرین سخن نیز به ارتباط طاووس و بهشت این

گونه اشاره نموده است:

زلف مشکین تو در گلشن فردوس عذار

چیست طاووس که در باغ نعیم افتادست

(حافظ، ۱۳۸۱، غزل ۳۶)

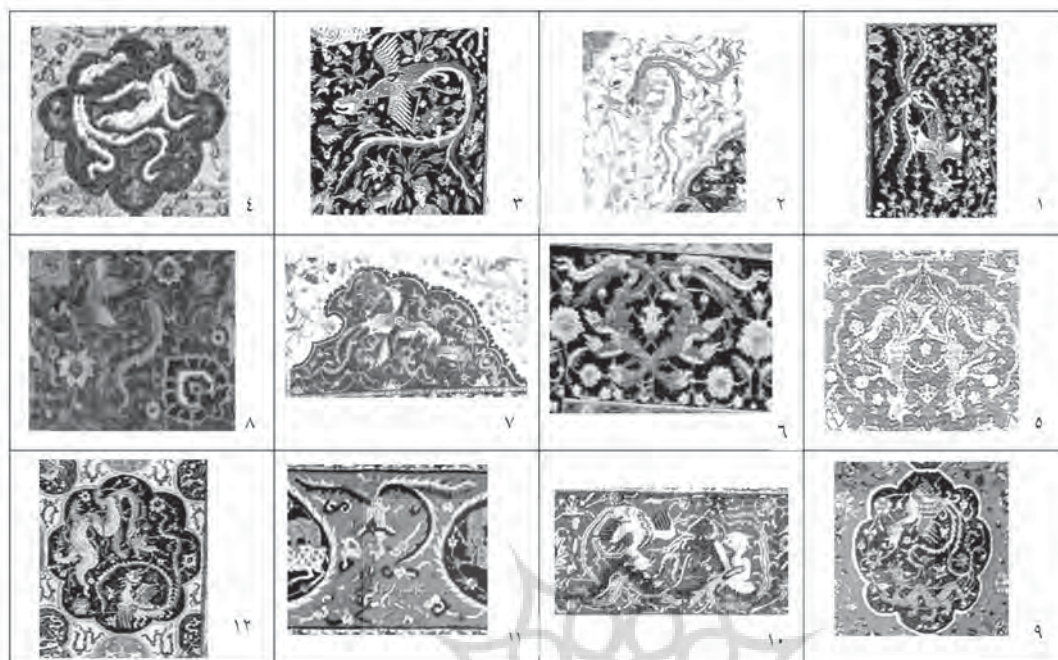
سهروردی در فصل هشتم لغت موران، حکایت

دورافتادن آدمی از اصل خویش را با تمثیل و اشاره

بیان می‌کند. طاووس در این حکایت، رمز انسان غریب و

ایزد آب) مطرح بوده است (پرهام، ۱۳۷۱، ۵) به علاوه ایرانیان باستان معتقد بودند، طاووس به دلیل نوشیدن آب حیات، عمر جاودانه یافته است. در آیین زرتشت نیز طاووس به مثابه مرغ مقدس مورد توجه بوده است. طبری در مورد آتشکده‌ها و معابد زرتشتی که تا سده سوم هجری قمری باقی بوده؛ اشاره می‌کند که در نزدیکی آتشکده بخارا مکان خاصی برای نگه داری طاووس اختصاص داده شده بود. در بسیاری از آثار دوره ساسانی، نقش طاووس در تزیینات یا در دو طرف درخت زندگی قرار گرفته است. به طور مثال، نقشمایه طاووس در نقش برجسته‌های طاق بستان، پارچه‌ها یا در لوح‌های گچی تیسفون دیده می‌شود. همچنین نقش طاووس در درون قرص خورشید، به عنوان نمادی از مرغ آفتاب آسیای باستان، مورد نظر هنرمندان سده‌های اول اسلام بوده که یکی از قدیمی‌ترین نمونه‌های آن در نقاشی‌های دیواری درون برج هشت گوش خرقان مربوط به سال ۴۶۰ هجری قمری انعکاس یافته است.

در فرهنگ اسلامی، طاووس به مثابه مرغ بهشتی محسوب می‌شود. بر اساس متون فالنامه منسوب به امام صادق (ع)، قصص الانبیای اسحاق نیشابوری (اواخر سده دهم هجری قمری) و تاریخ طبری، طاووس، به دلیل

وجود دارد. در برخی از داستان‌ها آمده است که خداوند روح را به صورت طاووس آفرید و صورتش را در آینه ذات الهی نشان داد. از این رو، پرهای باز شده طاووس را می‌توان نمودی از گسترده شدن روح هستی به شمار آورد (نادعلیان، ۱۳۷۸، ۲۲۵). چنین دیدگاهی را می‌توان در میان فرقه یزیدیه نیز مشاهده نمود؛ به طوری که آن‌ها برای طاووس، مقامی والا قایل‌اند و آن را واسطه آفریدگار در آفرینش جهان می‌دانند. (یاحقی، ۱۳۸۶، ۵۵۵)

حضور نقشمایه طاووس در میان تزیینات مساجد و اماکن مذهبی در دوره‌های مختلف، از جمله صفویه و قاجار (خزائی، ۱۳۸۶، ۱۱ - ۱۰) و گاه در قالیچه‌های محراب گونه قاجار، نشان از ارتباط طاووس با مفاهیم معنوی بهشت، پیامبر(ص)، حضرت مهدی(ع) و جبرئیل دارد. اما، دامنه مفاهیم و موضوعاتی که در ارتباط با طاووس در فرهنگ اسلامی مطرح است؛ آن چنان گسترده و غنی است که بنا به خاصیت نماد و رمز، گاه معانی متضاد و ناهمگون نیز برای آن مصداق پیدا می‌کند. به طوری که این دوسویگی و حتی چندگانگی مفاهیم مرتبط با طاووس که به واسطه تلون و زینت‌های آن مطرح می‌شود، گاه وی را مظهر شهوت و علائق دنیوی ساخته است. نسفی در انسان کامل، هنگام بیان تعبیرات عرفانی فلسفی خود از داستان آدم، در میان آن‌هایی که از بهشت سوم بیرون آمدند، طاووس را مظهر شهوت شمرده است (نسفی، ۱۳۴۱، ۳۰۱). سنایی نیز با اشاره به نقش طاووس و مار در هیبوط آدم، سروده است: خشم و شهوت مار و طاووسند در ترکیب تو

نفس را آن پایمرد و دیو را این دستیار

دورافتاده از حق است. (سهروردی، ۱۳۸۰، ۳۰۸ - ۳۰۵) در فرهنگ اسلامی علاوه بر همبستگی معنایی طاووس و بهشت، تعبیرات و مصادیق مختلف دیگری نیز می‌توان یافت. از جمله این که در بعضی از روایات، مرکب پیامبر اسلام(ص) به هنگام معراج که بُراق نام داشته، با بدن اسب، سر انسان و دم طاووس توصیف شده است (وند شعاری و نادعلیان، ۱۳۸۵، ۵۸). گاه حتی طاووس، نمادی از خود پیامبر مطرح شده که انعکاس آن را می‌توان بر روی سکه طلای بیست تومانی دوره قاجار که در سال ۱۲۱۰ هجری قمری در تهران ضرب شده است، ملاحظه نمود (خزائی، ۱۳۸۰، ۱۴۰). سنایی نیز در دیوانش، از پیامبر(ص) با عنوان طاووس بوستان قدوسی یاد نموده است:

جلوه در بوستان قدوسی

از طرفی، در روایت مشهوری از پیامبر(ص)، حضرت مهدی(ع)، مظهر طاووس بهشت معرفی شده‌اند. (مجلسی، ۱۳۷۸، ۳۱۱). جبرئیل نیز، از دیگر مصادیقی است که در رابطه با نماد طاووس مطرح شده است. در روایت است که پیامبر(ص)، در تفسیر کلمه روح الامین در سوره شعرا، آن را به جبرئیل با بال‌های گشوده هم چون طاووس، تأویل نموده‌اند (مجلسی، ۱۳۵۱، ۲۱۸). تشبیه جبرئیل به طاووس، در برخی از تفاسیر نیز ذکر شده است (لایجی، ۱۳۷۳، ج ۳، ۳۹۸ و همان، ج ۴، ۶۶۵ و میبیدی، ۱۳۷۱، ۳۷۶) از این رو «یکی از نام‌های جبرئیل در اسلام، طاووس الملائکه است.» (یاحقی، ۱۳۸۶، ۲۸۱)

میان طاووس و مساله آفرینش نیز ارتباط و همگونی

جدول ۳- نقشمایه هدهد در فرش‌های صفویه و قاجار

<p>۳</p>	<p>۲</p>	<p>۱</p>	صفویه
<p>۶</p>	<p>۵</p>	<p>۴</p>	قاجار

بر کوه البرز آشیان دارد و زال را با بچگان خود می‌پرورد. هنگامی هم که زال به آغوش خانواده بر می‌گردد، پری از سیمرغ با خود می‌آورد تا هنگام درماندگی وی را به یاری طلبد. دو بار دیگر در شاهنامه سیمرغ حاضر می‌شود و هر بار گرهی از کار فرو بسته زال می‌گشاید: یک بار هنگام زادن رستم از مادر و بار دیگر در نبرد رستم با اسفندیار» (یاحقی، ۱۳۸۶، ۲۶۷)

در اوستا، سیمرغ پرنده‌ای سترگ است که آشیانه بر درخت ویسپوبیش یا گوکرن در میان دریای فراخکرت دارد (دوستخواه، ۱۳۷۵، ۱۰۱۵-۱۰۱۴) با نشستش بر این درخت، هزار شاخه از آن می‌شکند و با برخاستنش هزار شاخه بر آن می‌روید (رضی، ۱۳۴۶، ۶۸۷). پرهای گسترده‌اش به ابر باروری می‌ماند که کوه‌ها را احاطه کرده است (پورداوود، ۱۳۳۶، ۱۲۸) از هر طرف، چهار بال دارد با رنگ‌های نیکو؛ منقارش چون منقار عقاب کلفت است و صورتش چون صورت آدمیان است. (یاحقی، ۱۳۸۶، ۲۶۶) به واسطه صفات، کیفیات و نیروهای مابعدالطبیعی جمع شده در وجود این پرنده اساطیری که آن را مستعد برخوردار از مفاهیم عمیق نمادین و عرفانی نموده است؛ سیمرغ در ادبیات عرفانی ایران نیز، حضوری موثر و شایان یافته است. نقطه عطف این حضور، در اثر جاویدان عطار نیشابوری، منطق الطیر، متجلی شده است؛ کما این که پیش از این اثر نیز، ابن سینا و امام محمد غزالی از تمثیل پرنده در بیان مفاهیم عرفانی خود سود جستند (شایگان، ۱۳۸۵، ۲۷۸).

در داستان عطار، مانند حکایت ابن سینا، واقعه عزیمت پرنندگان و طی وادی‌های هفت‌گانه که نشانه‌ای است از درجات عروج به ملا اعلی، شرح داده می‌شود. این وادی‌ها،

کی توانستی برون آورد آدم را زخلد
گر نبودی راهبر ابلیس را طاووس و مار
مولوی نیز، با الهام از داستان حضرت ابراهیم (ع) که چهار مرغ را به امر الهی ذبح کرده و بالای چهار کوه قرار می‌دهد تا زنده شدن مردگان را به چشم خود ببیند؛ هر یک از مرغان را نماینده یکی از صفات نفسانی قرار داده و آورده است:

بط حرص است و خروس، آن شهوت است
جاه، چون طاووس و زاغ، مُنیت است
از طرفی، مولانا در جای دیگر از مثنوی، از طاووسان پران به علمای ظاهر و فقهای قشری تعبیر نموده و در مقابل، فقیه عالم و عالم کامل و یا حتی عالم ظاهری که به کمال نیز نرسیده را طاووس علیین خوانده است (یاحقی، ۱۳۸۶، ۵۵۵)

سیمرغ

در فرهنگ دهخدا در تعریف سیمرغ آمده است: «جانوری است مشهور و سیمرغ از آن گویند که هر لون که در پر هر یک مرغ می‌باشد، همه در پرهای او موجود» (دهخدا، ۱۳۳۰، ۷۷۶) سیمرغ، در اصل سین مرغ است در پهلوی ۱ که از نام حکیم معروف، سَننه^۲ اخذ شده است. «بعدها سَننه (نام روحانی مذکور) را به معنی لغوی خود- نام مرغ- گرفتند و جنبه پزشکی او را در اوستا به درختی که آشیانه سیمرغ سَننه است، در خداینامه و شاهنامه به خود سیمرغ دادند» (تبریزی، ۱۳۶۲، ۱۲۱۱)

به این ترتیب، سیمرغ در داستان‌های پهلوانی، هر چند توصیفی پرنده گونه دارد؛ اما همه جا چون حکیمی دانا و آگاه از راز سپهر جلوه می‌کند. (مؤذن جامی، ۱۳۷۹، ۳۴ - ۳۳) به طوری که در شاهنامه، سیمرغ «مرغی است ایزدی که

جدول ۴- نقشمایه طوطی در فرش های صفویه و قاجار

 <p>۳</p>	 <p>۲</p>	 <p>۱</p>	<p>صفویه</p>
 <p>۶</p>	 <p>۵</p>	 <p>۴</p>	<p>قاجار</p>

کوه قاف، دل؛ سیمرغ، جامعیت انسان است و کوه قاف، نشای او و بالاخره سیمرغ، انسان کامل است و کوه قاف، مرتبه تمکین. (حقوقی، ۱۳۷۲، ۴۱)

در نگاه سهروردی نیز، سیمرغ حامل مفاهیم گسترده و عمیقی است که در رسالات عرفانی وی چون، صفیر سیمرغ و عقل سرخ بدانها پرداخته شده است. سیمرغ، در صفیر سیمرغ، «رمز و مثال فرشته - عقلها یا عقول عشره و از جمله عقل فعال است که مرغان دیگر نیز می توانند در اثر مجاهدت و ریاضت، خود را به مرتبه او برسانند و سیمرغی شوند در زمین یا فرشته ای از فرشتگان مقرب در میان خاکیان، که خود انسان کامل است و بقای نوع بشر را واجب.» (پورنامداران، ۱۳۸۶، ۴۱۸)

از طرفی، در رساله عقل سرخ، سهروردی با اشاره به داستان کشته شدن اسفندیار به دست رستم، توسط تیر دو شاخه از چوب گز، با نگاهی متفاوت از شاهنامه، آن دو پاره گز را به دو پر سیمرغ تأویل نموده و سیمرغ را نماد خورشید دانسته که چشم جهان بینان را نابینا کند: «در سیمرغ آن خاصیت است که اگر آینه ای یا مثل آن برابر سیمرغ بدارند، هر دیده که در آینه نگرد، خیره شود» و سپس توضیح می دهد که مرگ اسفندیار به واسطه نگاه کردن در آینه های متصل به رستم و انعکاس پرتو سیمرغ در آینه ها، صورت گرفته است.» (سهروردی، ۱۳۸۰، ۲۳۴)

تصویری که شهاب الدین سهروردی در صفیر سیمرغ و عقل سرخ از سیمرغ به دست داده، گویای آن است که آن را چیزی در حد جلوه حق دانسته است. مولانا نیز او را نماینده عالم بالا و مرغ خدا و مظهر عالی ترین پروازهای

بیان گر منازل عرفانی طلب، عشق، معرفت، استغنا، توحید، حیرت و فقراند. از میان هزاران پرنده که سفر را آغاز نموده بودند، تنها سی مرغ موفق به گذشتن از هفت وادی شده و به مقصد می رسند. این سی مرغ، چشمشان به جمال الهی، به پرتو هزاران خورشید شعله ور روشن می شود و غرق نومیدی و حیرت می شوند... حاجب لطف، رقعتهای را به مرغان می دهد و از آنها می خواهد رقعته را تا پایان بخوانند؛ زیرا که راز سفرشان را به زبان رمز برای شان خواهد گشود... تکانی که از این آگاهی بر می خیزد، روح مرغان را می پالاید... و این جاست که سی مرغ به مقصد رسیده چهره سیمرغ ابدی را در آینه وجود خویش می بینند. (شایگان، ۱۳۸۵، ۲۸۰)

چون نگه کردند آن سی مرغ زود

بی شک این سی مرغ آن سیمرغ بود
عطار در این داستان نشان می دهد که همه موجودات عالم مظاهری از یک وجود کل اند (وحدت وجود) و سیمرغ، تجلی حق است؛ آن چنان که در تاویل شمس الدین محمد لاهیجی، شارح گلشن راز، نیز عبارت از ذات واحد مطلق است و قاف که مقر اوست، حقیقت انسانی است که مظهر تمام آن حقیقت است و حق به تمامت اسماء و صفات به او متجلی و ظاهر است. به این ترتیب، «هر که به معرفت حقیقت انسانی رسید، به موجب «مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ»، رؤیت و شناخت حق، آن کس را میسر است که «مَنْ رَأَى فَقْدَ رَأَى الْحَقَّ» چنان چه هر که به کوه قاف رسید، به سیمرغ می رسد» (لاهیجی، ۱۳۷۱، ۱۱۲) به تعبیر دیگر، سیمرغ، روح است و کوه قاف، بدن؛ سیمرغ عشق است و

پیام آور الهام یا خود، قوت الهام است. (پورنامداران، ۱۳۸۶، ۴۲۱-۴۲۰) و از آن جا که پیام رسان سلیمان در داستان حضرت سلیمان و ملکه سبا است؛ به عنوان پرنده پیام نیز شهرت دارد.

طوطی

شاید معروف‌ترین و بارزترین جلوه این پرنده در ادبیات و فرهنگ ایران، داستان بازرگان و طوطی باشد که در مثنوی مولانا آمده است. طوطی در آن جا، نمودار جان علوی پاک و مجرد است و قفس، مثال تن و مولوی رهایی از این قفس را تنها در مردن پیش از مرگ دانسته است. به علاوه، مولانا در مثنوی، طوطیان را به سه دسته تقسیم کرده، به طوری که طوطیان خاص را به جای سالکان راه و اهل طریقت، طوطیان عام را کنایه از زُهاد و عُبَاد و طوطیان کور را به کوردلان و ناقصان تعبیر نموده است. (یاحقی، ۱۳۸۶، ۵۶۸) به علاوه، طوطی در منطق الطیر عطار نیز حضور یافته است. طوطی که از پس آینه او را الهام می‌دهند با آن چه بر ضمیر سالک از واردات غیبی نازل می‌شود، مرتبط است. سبزی پرهای طوطی او را با خضر که نقش بسیار مهمی در میان صوفیه و حتی سلسله‌های مشایخ تصوف دارد، مرتبط می‌کند و جست و جوی جاودانگی را که صوفی از طریق فناء فی الله خواستار آن است به یاد می‌آورد. (عطار نیشابوری، ۱۳۸۷، ۱۷۲)

بررسی نقوش پرنده در فرش‌های صفویه و قاجار، از منظر شکل و معنا

با وجود مفاهیم گسترده و سرشاری که در فرهنگ و اعتقادات ایرانیان در ارتباط با نماد پرنده و مرغ وجود دارد، هنرمندان فرش نیز که خود از عرفان و حکمت بی بهره نبوده‌اند؛ از این مفاهیم در خلق آثار خویش بهره جسته و نقوش پرندگانی چون طاووس، سیمرغ، هدهد و طوطی را در تار و پود فرش‌ها به تصویر کشیده‌اند. فرش‌های این دوران، سرشار از انواع پرندگانی است که در لابه لای درختان یا بر بالای شاخسار درختان در حال پرواز یا نغمه سرایی هستند.

طاووس و سیمرغ در میان پرندگان بیشترین حضور را دارند و این به واسطه غنای صوری و مهم تر از آن، مفهومی و نمادین این دو پرنده است که پیش از این بیان گردید. همان‌طور که در جدول شماره ۱ شاهد هستیم، نقشمایه طاووس در فرش‌های صفویه اغلب به صورت جفت و سینه به سینه و درون قاب حضور یافته؛ در حالی که در نمونه‌های متعددی از فرش‌های قاجار، طاووس از حصار قاب بیرون آمده و در لابه لای گل‌ها و درختان قرار گرفته است. طراح فرش‌های صفویه سعی نموده میان شکل طاووس و دیگر نقوش گیاهی فرش هماهنگی ایجاد نماید. از این رو در غالب موارد، پرهای زیبای طاووس را به شکل یک برگ ترسیم نموده و درون آن را به سبک

روح و انسان کامل شناخته است که به دلیل ناپیدا بودن آن، مثال تجرد و آینه کمال نیز تواند بود و بالاخره مرشد مولوی، شمس تبریزی، او را نقطه کمالی یافته است که دیگر مرغان به سوی او می‌روند و به دیدار قاف خرسند می‌شوند. (یاحقی، ۱۳۸۶، ۲۶۸-۲۶۷)

همان‌طور که دیدیم، سیمرغ، انسان- مرغ است، انسان بال دار و رمز طیران آدمیت؛ اما گوهر انسانیت وی، سرشته به حکمت و دانایی (پزشکی) و داروشناسی است و این به این معنی است که انسانی روشندل و راز آشنا و دستگیر و چاره‌ساز و نجات بخش است و بی‌گمان چنین انسانی می‌تواند چون مرغ به عالم علوی پرواز کند و یا به بیانی دیگر، مرغ روحش به «مشرق لاهوت اعظم». به قول سهروردی پر کشد. سیمرغ این دو معنی را در خود جمع کرده است؛ چون از سوئی انسان است، انسانی ارجمند و روحانی و یاری دهنده آورنده دین بهی و از سوی دیگر مرغی که بر فراز محور عالم در اقیانوس آغازین که زهدان هستی است، آشیانه دارد. (ستاری، ۱۳۸۶، ۱۳۳ و ۱۳۴) این دو سوگرایی سیمرغ، در عقل سرخ سهروردی تجلی یافته است: «آن که نداند چنین پندارد (که گویی در جهان همان یک سیمرغ بوده است)، و گرنه هر زمان سیمرغی از درخت طوبی به زمین آید و این که در زمین بود منعده شود، معاً معاً؛ چنان که هر زمان سیمرغی بیاید، این چه باشد نماند». (سهروردی، ۱۳۸۰، ۲۳۴) بنابراین، سهروردی در این جا بر استعداد انسان برای رسیدن به وحدت وجود و تبدیل شدن به سیمرغ، یعنی همان چیزی که عطار در منطق الطیر به زیبایی و کمال بدان پرداخته، تاکید می‌کند.

هدهد

هدهد همان پوپک یا مرغ شاناه به سر است که بر طبق اشارات قرآنی^۱، نامه سلیمان را به نزد بلقیس می‌برد. تیزوهمی او در شناختن جایی که آب در زیر زمین باشد مشهور است. هدهد در منطق الطیر عطار، رهبر مرغان در سفر به پیشگاه سیمرغ است. هدهد نماد انسان کامل است؛ مرغی است که در اثر همنشینی و مصاحبت با سلیمان و سیر آفاق و انفس و گذشتن از راه‌های سهمناک سلوک، پخته و کامل شده و مرغان دیگر او را بر می‌گزینند تا با همت بال و پر او، این طریق پر حادثه را طی کنند. تاج وری هدهد ناظر به صورت ظاهری اوست که بر فرق او تاجی دیده می‌شود که در نظر عامه مردم به شاناه‌ای می‌ماند که گاه باز و بسته می‌شود. این تاج یادآور فره ایزدی است که در پادشاهان ایران باستان جزء لوازم شهریاری تلقی می‌شد و این فره ایزدی با آن چه در دوره اسلامی عنایت الهی در حق اولیا خوانده شده است، بی‌ارتباط نیست. (عطار نیشابوری، ۱۳۸۷، ۱۷۰) در لغت موران سهروردی نیز، هدهد رمز پیر و حکیم دل‌آگاهی است که میان بومان روزگور افتاده است. در صفیر سیمرغ، رمز نفس ناطقه است که استعداد سیمرغ شدن دارد و در قصه الغریبه،

۱-سوره نمل، آیه ۲۲.

بررسی نقشمایه نمادین پرند در فرش‌های صفوی و قاجار از نظر شکل و محتوا

و سیاق شکوفه‌هایی که در فرش به‌کار می‌روند، آراسته است.

تصویری که هنرمند صفوی از سیمرغ در فرش‌ها ارائه نموده، ضمن هماهنگی با اوصاف این پرنده که در ادبیات اسطوره‌ای و عرفانی ایران مطرح شده؛ شکلی نسبتاً ساده و خلاصه دارد. منقارش چون منقار عقاب کلفت و پرهایش گسترده است. دو بال در پهلوها و دو پر بلند و باریک در انتهای بدن دارد که گاه تعداد آن‌ها به سه یا چهار پر نیز می‌رسد. این پرهای بلند و پیچان ویژگی برجسته و شاخص سیمرغ در فرش‌های صفویه به شمار می‌آیند که در تمامی موارد نیز به شیوه برگ، کنگره‌دار ترسیم شده‌اند؛ همان شیوه‌ای که در بازآفرینی پرهای طاووس مربوط به این دوره نیز شاهد بودیم.

همان‌طور که در جداول ۳ و ۴ می‌بینیم، نقشمایه هدهد و طوطی در فرش‌های هر دو دوره به‌کار رفته‌اند. این دو پرنده نیز مانند طاووس، در فرش‌های قاجار با ظاهری طبیعی‌تر حضور یافته‌اند. برای مثال، شکل ساده و خلاصه شده تاج هدهد در نمونه فرش‌های صفوی، جای خود را به تاجی دقیق‌تر و واقعی‌تر در دوره قاجار داده است. همین‌طور، نحوه آرایش نقشمایه طوطی در فرش‌های قاجار، به ویژه تصویر ۵، که در آن از سایه‌پردازی و خطوط هاشورگون و کوتاه استفاده شده، گویای تلاش هنرمند در بازنمایی بافت بدن و پرها و نمایش واقعی‌تر شکل پرنده است.

جدول ۵- فهرست تصاویر و سایر مشخصات

شماره تصویر	نقشمایه پرنده	دوره تاریخی	ساختار فرش	موقعیت نقشمایه	محل تکه داری	منبع تصویر
۱-۱	طاووس	صفویه	قالی لچک‌ترنج (گروه سنگنکو)	حاشیه (داخل قاب)	موزه میهو در کیوتو	منبع ۳، لوح ۱۲۰۶
۱-۲	طاووس	صفویه	قالی لچک‌ترنج (گروه سالتینگ)	سرترنج (داخل قاب)	موزه متروپولیتن	منبع ۳، لوح ۱۱۵۳
۱-۳	طاووس	صفویه	قالی لچک‌ترنج (گروه سنگنکو)	قاب متصل به لچک‌ها	موزه میهو در کیوتو	منبع ۳، لوح ۱۲۰۶
۱-۴	طاووس	صفویه	قالی ترنجی (گروه سالتینگ)	متن (جایگزین سرترنج)	نگارخانه‌های هنری آمریکا	منبع ۳، لوح ۱۱۶۱
۱-۵	طاووس	صفویه	قالی افشان جانوری	حاشیه (داخل قاب)	مجموعه جان. دی. راکفلر	منبع ۳، لوح ۱۱۸۴
۱-۶	طاووس	صفویه	قالی لچک‌ترنج	حاشیه و ترنج	موزه هنرهای اسلامی برلین	منبع ۳، لوح ۱۲۰۴ ب
۱-۷	طاووس	صفویه	قالی ترنج‌ترنج	سرترنج (داخل قاب)	موزه باردینی در فلورانس	منبع ۳، لوح ۱۱۴۴
۱-۸	طاووس	صفویه	قالی قابایی	متن (داخل قاب)	موزه هنرهای صناعی وین	منبع ۳، لوح ۱۱۴۳
۱-۹	طاووس	قاجار	قالی درختی ملیت	متن (پایین درخت)	موزه فرش ایران	منبع ۱۳، ۱۹
۱-۱۰	طاووس	قاجار	قالیچه افشان	متن (اطراف گل شاه‌عباسی)	موزه فرش ایران	آرشیو موزه
۱-۱۱	طاووس	قاجار	قالیچه افشان گلدانی	حاشیه (داخل قاب)	موزه فرش ایران	آرشیو موزه
۱-۱۲	طاووس	قاجار	قالیچه محرابی درختی	متن (اطراف درخت زندگی)	موزه فرش ایران	منبع ۱۳، ۱۵
۱-۱۳	طاووس	قاجار	قالیچه محرابی درختی	متن (بین شاخ‌وبرگ درختان)	موزه فرش ایران	منبع ۱۳، ۱۶

این دو پرنده در غالب موارد در میان شاخ و برگ درختان و یا ساقه‌های پیچان اسلیمی و گل‌ها تصویر شده و مصداق بارز ابیات در حواشی برخی از این فرش‌ها هستند که از باغ و گلزار و بهار سخن می‌گویند. یکی از این اشعار که در حاشیه قالیچه‌ای با طرح محرابی درختی^۱ آمده؛ سروده شاعر بزرگ ایران، سعدی است و با این بیت آغاز می‌شود:

درخت غنچه برآورد و بلبلان مستند

جهان جوان شد و یاران به عیش بنشستند
 بسیاری از صاحب نظران، بر این نظر هم عقیده اند که فرش ایرانی سراسر، باغ رنگین و باشکوهی است که تداعی‌گر «بهارستان رضوان و گلستان ارم»^۲ است. از این رو پرندگان مختلف از جمله طاووس، سیمرغ، هدهد و طوطی با همه مفاهیمی که در ادبیات و فرهنگ ایران داشته و ذکر آن‌ها رفت، همه در کنار گل‌ها و درختان و شکوفه‌های رنگین و زیبای فرش‌ها، گویی به یک معنا اشاره دارند. همان معنایی که در مجموعه عناصر و نقوش فرش می‌توان یافت. این معنا به زیبایی در ابیات آغازین در حاشیه قالیچه لچک‌ترنج موزه فرش ایران^۳ نگاشته شده که:

نو بهار است اگر به دست آیی

دیده اعتبار بگشایی

خوانی از هر ورق درین گلزار

دوش اسرار با اولوالبصار

۱- برای مشاهده تصویر قالیچه، مراجعه کنید به منبع تصویر ۶-۴-۲ در حواشی برخی از فرش‌ها اشعاری بافته شده که به توصیف فرش پرداخته و آن را به باغ بهشت تشبیه نموده‌اند. برای مثال، یک قالیچه لچک‌ترنج از گروه سالتینگ که در موزه فرش ایران نگه داری می‌شود، در حاشیه باریک خود بیتهی به این مضمون دارد:

پر از نقش و نگار و صورت و
 معنی است این زیلو / بهارستان
 رضوان و گلستان ارم این است،
 و یسا در حاشیه باریک قالی
 ترنجی موزه پولدی پترزولی
 میلان می‌خوانیم: لاله زاری است
 ولیکن نه چنان که در او راه
 برد باد خزان .

۲- برای مشاهده تصویر قالی، مراجعه کنید به منبع تصویر

۱-۱۴	طاووس	فاجار	قالیچه افشان کتیبه‌دار (کوفی)	متن (میان گل‌ها و بنه‌ها)	موزه فرش ایران	آرشیو موزه
۱-۱۵	طاووس	فاجار	قالیچه درختی	متن (بین شاخ‌وبرگ درختان)	موزه فرش ایران	آرشیو موزه
۱-۱۶	طاووس	فاجار	قالیچه محرایی درختی	متن (اطراف درخت زندگی)	موزه فرش ایران	منبع ۱۳، ۱۸
۲-۱	سیمرغ	صفویه	قالی ترنجی درختی	متن (چهار گوشه)	موزه یوهان شوارتزنبرگ	منبع ۳، لوح ۱۲۰۳
۲-۲	سیمرغ	صفویه	قالی لچک‌ترنج	متن (بالا و پایین متن)	موزه لس آنجلس کانتی	منبع ۳، لوح ۱۱۲۸
۲-۳	سیمرغ	صفویه	قالی تصویری	متن (کناره‌های متن در نیمه قالی)	موزه هنرهای تزئینی پاریس	منبع ۳، لوح ۱۲۱۴
۲-۴	سیمرغ	صفویه	قالی ترنجی اسلیمی	حاشیه (داخل قاب)	مجموعه علی ابراهیم پاشا	منبع ۳، لوح ۱۱۵۹
۲-۵	سیمرغ	صفویه	قالی لچک‌ترنج	ترنج (در تقابل با اژدها)	موزه گلبنانگان	منبع ۳، لوح ۱۲۰۰
۲-۶	سیمرغ	صفویه	قالی افشان جانوری	حاشیه (در تقابل با اژدها)	موزه فرش ایران	منبع ۱۲، ۵۵
۲-۷	سیمرغ	صفویه	قالی ترنجی تصویری	متن (داخل قاب)	مجموعه بارون هاتوانی (مفقود در جنگ جهانی دوم)	منبع ۳، لوح ۱۱۴۱
۲-۸	سیمرغ	صفویه	قالی افشان جانوری	متن (در تقابل با اژدها)	مجموعه جان. دی. واکفلر	منبع ۳، لوح ۱۱۸۲
۲-۹	سیمرغ	صفویه	قالی قابی	حاشیه (داخل قاب، در تقابل با اژدها)	موزه متروپولیتن	منبع ۳، لوح ۱۱۳۳
۲-۱۰	سیمرغ	صفویه	قالی ترنجی	حاشیه (در حال گرفت‌و‌گیر با اژدها)	موزه لوور	منبع ۳، لوح ۱۱۲۷
۲-۱۱	سیمرغ	صفویه	قالی ترنجی (گروه سنگشکر)	حاشیه (در تقابل با اژدها)	مجموعه تیسن بورنمیسا	منبع ۳، لوح ۱۲۱۰
۲-۱۲	سیمرغ	صفویه	قالی قابی	متن (داخل قاب، در تقابل با اژدها)	موزه متروپولیتن	منبع ۳، لوح ۱۱۳۳
۳-۱	هدهد	صفویه	قالیچه افشان درختی	متن (اطراف درخت زندگی)	موزه آستانه مقدس قم	منبع ۳، لوح ۱۲۵۸ الف
۳-۲	هدهد	صفویه	قالی ترنجی	حاشیه (اطراف گل شاه‌عباسی)	موزه هنرهای تزئینی پاریس	منبع ۳، لوح ۱۱۴۰ الف
۳-۳	هدهد	صفویه	گلیم لچک‌ترنج ابریشمی	متن (میان ساقه‌ها و گل‌ها)	موزه منسوجات واشنگتن	منبع ۳، لوح ۱۲۶۷
۳-۴	هدهد	فاجار	قالیچه درختی	متن (میان شاخ‌وبرگ درخت)	موزه فرش ایران	آرشیو موزه
۳-۵	هدهد	فاجار	قالی درختی ملیت	متن (میان شاخ‌وبرگ درخت)	موزه فرش ایران	منبع ۱۳، ۱۹
۳-۶	هدهد	فاجار	قالیچه محرایی درختی	متن (میان شاخ‌وبرگ درخت)	موزه فرش ایران	آرشیو موزه
۴-۱	طوطی	صفویه	قالیچه ترنجی (گروه سائینگ)	متن (میان ساقه‌ها و گل‌ها)	موزه ویکتوریا و آلبرت لندن	منبع ۳، لوح ۱۱۶۲
۴-۲	طوطی	صفویه	قالی ترنجی درختی	متن (میان ساقه‌ها و گل‌ها)	موزه ملی ایران	منبع ۳، لوح ۱۱۵۶
۴-۳	طوطی	صفویه	قالیچه ترنجی (گروه سائینگ)	حاشیه (میان ساقه‌ها و گل‌ها)	موزه فرش ایران	آرشیو موزه
۴-۴	طوطی	فاجار	قالیچه محرایی درختی	متن (بالای شاخ‌وبرگ درخت)	موزه فرش ایران	آرشیو موزه
۴-۵	طوطی	فاجار	قالی درختی ملیت	متن (میان شاخ‌وبرگ درخت)	موزه فرش ایران	منبع ۱۳، ۱۹
۴-۶	طوطی	فاجار	قالیچه محرایی درختی	متن (میان شاخ‌وبرگ درخت)	موزه فرش ایران	منبع ۲۳، ۳۴۹

نتیجه

نقشمایه پرنده در مفهوم عام آن، مورد توجه هنرمندان فرش در هر دو دوره صفویه و قاجار بوده است. مفاهیم گسترده و عمیق معنوی و اسطوره‌ای این نقشمایه موجب گردیده که بستر تعداد زیادی از فرش‌ها مزین به پرندگانی شود که در میان شاخ و برگ درختان در حال پرواز یا نغمه سرایی هستند. در میان پرندگان متنوع در طبیعت، تنها چند نوع پرنده مکرر در فرش‌ها حضور یافته است که عبارتند از: طاووس، سیمرغ، هدهد و طوطی. از این میان، طاووس و سیمرغ بیشترین حضور را داشته‌اند. گزینش این پرندگان توسط هنرمندان فرش به دلیل مفاهیم و معانی عمیق و نمادینی است که در این پرندگان وجود دارد و در این مقاله به آن‌ها پرداخته شد. طاووس، تداعی بخش بهشت است و سیمرغ، نماد حق. هدهد و طوطی نیز نماد نفس ناطقه و جان پاک انسان‌هایی است که طالب و سالک حقیقتند. برخلاف معانی متعدد برای هر یک از این نقوش، شاید بتوان گفت، نقشمایه پرنده، تجلی آرزوی دیرین و همواره آدمی برای پرواز به سوی عوالم بالا و روحانی است. نقشمایه سیمرغ که آذین بخش بسیاری از فرش‌های صفوی است، در فرش‌های قاجار، حضور چندانی نیافته است. همچنین، پرندگان فرش‌های قاجار بسیار به طبیعت نزدیک‌ترند تا نمونه‌های صفوی. به نظر می‌رسد، عدم حضور سیمرغ در فرش‌های قاجار از یک سو و شکل طبیعی‌تر پرندگان از سوی دیگر، حاکی از آن است که طراحان فرش‌های قاجار همسو با جریان طبیعت‌گرایی در هنر این دوران، بیش از اسلاف صفویشان در ترسیم شکل پرندگان به طبیعت نظر داشته‌اند.

منابع و مأخذ

- افلاطون، چهار رساله افلاطون، ترجمه محمود صنایعی، بنگاه ترجمه و نشر کتاب، تهران، ۱۳۶۲.
- پرهام، سیروس، دستبافت‌های عشایری و روستایی فارس، ج ۲، امیرکبیر، تهران، ۱۳۷۱.
- پوپ، آرتور ایهام و فیلیس آکرمن، سیری در هنر ایران از دوران پیش از تاریخ تا امروز، ج ۱۲، ویرایش سیروس پرهام، علمی و فرهنگی، تهران، ۱۳۸۷.
- پورداوود، ابراهیم، یشت‌ها، ج ۲، تهران، دانشگاه تهران، ۱۳۵۶.
- پورنامداران، تقی، رمز و داستان‌های رمزی در ادب فارسی، علمی و فرهنگی، تهران، ۱۳۸۶.
- تبریزی (برهان)، محمدحسین بن خلف، فرهنگ برهان قاطع، ج ۲، به اهتمام محمد معین، امیرکبیر، تهران، ۱۳۶۲.
- حافظ شیرازی، خواجه شمس‌الدین محمد، دیوان حافظ، پایچم، تهران، ۱۳۸۱.
- حقوقی، عسکر، شرح گلشن راز، (به قلم یکی از عرفا؛ تصحیح، مقدمه و تعلیقات عسکر حقوقی)، هیرمند، تهران، ۱۳۷۲.
- حلاج، حسین منصور، دیوان منصور حلاج، تهران، کتابخانه سنایی، ۱۳۶۳.
- خزائی، محمد، نمادگرایی در هنر اسلامی، تاویل نمادین نقوش در هنر ایران، مجموعه مقالات، اولین همایش هنر اسلامی در ایران، به اهتمام محمد خزائی، مؤسسه مطالعات هنر اسلامی، ۱۴۲-۱۲۵، تهران، ۱۳۸۰.
- خزائی، محمد، نقش نمادین طاووس در هنرهای تزیینی ایران، کتاب ماه هنر، آذر و دی، ۱۲-۶، ۱۳۸۶.
- دادگر، لیلیا، فرش ایران، مجموعه‌ای از موزه فرش ایران، تهران، موزه فرش ایران، ۱۳۸۰.
- دادگر، لیلیا، فرش‌های درختی موزه فرش ایران، سازمان چاپ و انتشارات وزارت ارشاد اسلامی، تهران، ۱۳۸۰.
- دهخدا، علی اکبر، فرهنگ لغات دهخدا، ج ۲۹، ۱۳۳۰.
- دوستخواه، جلیل، اوستا، کهن‌ترین سرودها و متن‌های ایرانی، ج ۲، مروارید، تهران، ۱۳۷۵.
- رضی، هاشم، فرهنگ نام‌های اوستا، تهران، فروهر، ۱۳۴۶.
- ستاری، جلال، مدخلی بر رمزشناسی عرفانی، مرکز، تهران، ۱۳۸۶.

- سهروردی، شهاب الدین یحیی، مجموعه مصنفات شیخ اشراق، ج ۳، تصبیح و تحشیه و مقدمه سید حسین نصر، پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی، تهران، ۱۳۸۰.
- شایگان، داریوش، هانری کربن، آفاق تفکر معنوی در اسلام ایرانی، ترجمه باقر پرهام، فرزانه روز، تهران، ۱۳۸۵.
- صباغ پور، طیبه، سیر تحول و تطور نقوش و ساختار قالی های صفویه و قاجار، پایان نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ۱۳۸۸.
- عطار نیشابوری، شیخ فریدالدین، منطق الطیر، الهام، تهران، ۱۳۶۳.
- عطار نیشابوری، فریدالدین، منطق الطیر، مقدمه و تصبیح و تعلیقات محمد رضا شفیعی کدکنی، سخن، تهران، ۱۳۸۷.
- گنزرودن، اروین، هنر قالی بافی ایران، سازمان اتکا، شرکت افست، تهران، ۱۳۶۱.
- لاهیجی، شمس الدین محمد، مفاتیح الاعجاز فی شرح گلشن راز، مقدمه، تصبیح و تعلیقات محمد رضا برزگر خالقی و عفت کرباسی، زوار، تهران، ۱۳۷۱.
- لاهیجی، محمد بن شریف، تفسیر شریف لاهیجی، ج ۳ و ۴، دفتر نشر داد، تهران، ۱۳۷۳.
- مجلسی، محمد باقر، آسمان و جهان (جلد چهاردهم بحار الانوار)، ج ۳، ترجمه محمد باقر کمره ای، تهران، اسلامیة، ۱۳۵۱.
- موزن جامی، محمد مهدی، آداب پهلوانی، قطره، تهران، ۱۳۷۹.
- میبدی، ابی سعد رشیدالدین احمد بن، کشف الاسرار و عده الابرار، ج ۸، تهران، امیرکبیر، ۱۳۷۱.
- نسفی، عزیزالدین، الانسان الكامل، با تصبیح و مقدمه فرانسوی ماریژان موله، انستیتو ایران و فرانسه، تهران، ۱۳۴۱.
- وند شعاری، علی و احمد نادعلیان، تجلی عرفان در قالی های عصر صفوی، فصلنامه نگره، شماره ۲ و ۳، ۶۵-۵۵، ۱۳۸۵.
- یاحقی، محمد جعفر، فرهنگ اساطیر و داستان واره هاد ادبیات فارسی، فرهنگ معاصر ایران، تهران، ۱۳۸۶.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی